

kommen paa Finansloven, bliver han staaende, hvis han da ikke rykker over i en eller anden Embedsstilling, saa det paa Grund af andre Indtægter vil være urimeligt, at han bliver staaende. I 1868 var denne Konto — jeg nævner runde Tal — 41,562 Kr., 8 Aar efter steg den, men dog kun til 42,696 Kr., men efter Forløbet af andre 8 Aar var Kontoen i Aaret 1884—85 stegen til mere end det dobbelte, nemlig til 87,250 Kr., og en halv Snes Aar efter, i 1894—95, var den naaet op til 153,000 Kr., og nu tror jeg, den er omkring ved 150,000 Kr. Jeg henstiller til det ærede Finansudvalg, om man ikke nu synes, det kunde være passende at holde op og snarere reducere end lægge til. Jeg ved nok, det er et farligt Spørgsmaal at komme ind paa; man rager uklar med Forfatterne, som gerne ville paa Finansloven, og med Finansudvalget, som jeg gerne vil staa i venskabeligt Forhold til. De er vist lidt fristede til at slaa en lille Handel af om, hvem der skal paa den nævnte Konto.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om det kongelige Teater tror jeg, den ærede Minister har Ret, naar han siger, det er rigtigst at udsætte Diskussionen om dette Forhold, indtil vi i en nær Fremtid faa de bebudede Forslag om en Omordning af Forholdene ved det kongelige Teater. I al Almindelighed vil jeg sige, at jeg er enig med det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) i den Betragtning, at det er meningsløst, at Rigsdagen hvert Aar opstiller en Balance og opfører Indtægter og Udgifter, som alle vide ikke holdes og ikke kunne holdes, og at Staten derefter ganske rolig betaler Underskuddet, det være nok saa stort. Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds kan oplyse os om, at i den Tid, han stod for Styret, var Underskuddet ikke ringe, det var oppe omkring ved et Par hundrede Tusinde om Aaret, og det er vistnok endnu langt ud over, hvad man fra Lovgivningsmagtens Side har tænkt, at Statens aarlige Bidrag til Teatret skulde være. Men, som sagt, jeg skal afvente at se de Forslag, som Ministeren har bebudet at ville forelægge, og skal da udsætte mine Betragtninger over dette Forhold, indtil disse Forslag komme under Forhandling her i Tinget.

N. J. Larsen: Inden jeg omtaler den Sag, hvorfor jeg egentlig har begæret Ordet, finder jeg Anledning til at anholde en Sætning, som synes at være godt paa Veje til at udvikle sig til et Dogme her i Salen.

Jeg er ingen ubetinget Modstander af Dogmer; jeg erkender, at der er Livsomraader, hvor man er henvist til at leve paa Dogmer; men jeg ynder ikke Dogmer i politisk Henseende. Jeg sigter her til den fra flere Sider fremkomne Paastand, at det skulde være saa særlig forkasteligt, at der af de kommunale Raad bliver bevilget Bidrag til Opførelse af ny Kirker. Selvfølgelig maa det indrømmes, at Tilvejebringelsen af frivillige Bidrag er det fyldigste Udtryk for Befolkningens Trang paa vedkommende Egne til at faa ny Kirker opførte; men deraf følger ikke, at det skulde være forkasteligt, at der ydes Bidrag hertil af de kommunale Kasser, endog saa forkasteligt, at denne Omstændighed skulde være Grund nok for Lovgivningsmagten til at nægte Tilskud af Statskassen. Jeg har ikke hørt nogen som helst Begrundelse af denne Paastand. Det erkendes jo fra alle Sider, at det er fuldstændig lovligt, at der ydes Tilskud til ny Kirkers Opførelse af de kommunale Kasser; hvorfor skulde det da nu være blevet saa forkasteligt, at vi her i Rigsdagen ikke samtidig kunne yde Tilskud af Statskassen? Der er kun fra et enkelt Medlem fremkommet en Antydning af, hvorfor man skulde være saa bestemt imod Tilskud fra kommunal Side i det her omhandlede Øjemed, nemlig fra det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (Klausen). Han siger, at „det er en Fremgangsmaade, der i høj Grad maa fordømmes“. Og han angiver som Grund til en saadan Fordømmelse, at man ved at yde Bidrag fra kommunale Kasser til Kirkers Opførelse „tvinger enhver i Kommunen til at yde Bidrag til disse Kirker, selv om vedkommende ellers ikke ønsker at have noget med dem at gøre.“ Men hvis dette var en fyldestgørende Grund, maatte det i mange andre Tilfælde betegnes som forkasteligt, at der ydes Bevillinger af Kommunen, thi det er jo ofte saa, at der findes flere eller færre Beboere i en Kommune, som ere meget misfornøjede med den Anvendelse, der i givne Tilfælde gøres af de kommunale Midler. Den fremsatte Indvending har imidlertid intet paa sig, naar det maa erkendes, at Fremgangsmaaden i sig selv er lovlig, og at Forholdet er det, at der ofte kan foreligge meget gode Grunde for en Kommunalbestyrelse til at bevilge Midler af Kommunalkassen til det her omhandlede Øjemed.

Jeg har begæret Ordet for at fremsætte nogle Bemærkninger angaaende Endringsforslaget under Nr. 241, som er stil-